

LBRIS

We know
books

SFÂNTUL NICOLAE
VELIMIROVICI
EPISCOPUL OHRIDEI ȘI JICEI

GÂNDURI DESPRE BINE ȘI RĂU

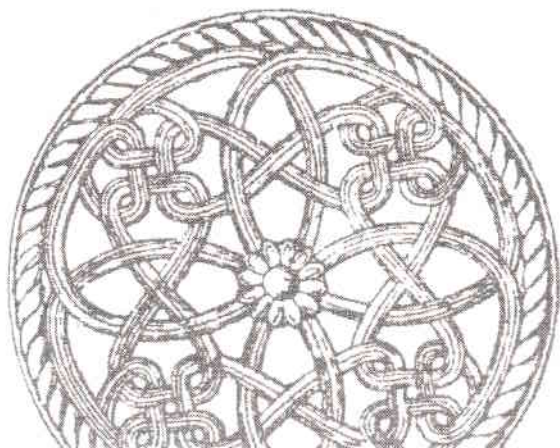
traducere din limba sârbă de
IONUȚ și SLADJANA GURGU

PREȘANIA

LBRIS

We know
books

CUPRINS

pagina 05	NOTĂ ASUPRA EDIȚIEI
pagina 12	PREFAȚĂ GALA GALACTION
pagina 15	SCRISOARE P.S. NICOLAE
pagina 17	GÂNDURILE 1-32
pagina 33	GÂNDURILE 33-64
pagina 50	GÂNDURILE 65-96
pagina 73	GÂNDURILE 97-128
pagina 94	GÂNDURILE 129-151
pagina 115	GÂNDURILE 152-183
pagina 143	GÂNDURILE 184-215
pagina 176	GÂNDURILE 216-247

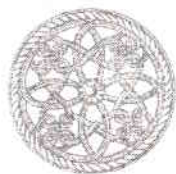
**CRISOAREA P. S. NICOLAE CĂTRE PUBLICUL
ROMÂNESC LA ÎNTÂIA EDIȚIE A CĂRȚII****Domnului Bogoliub L. Pisarov****Lector de limba sârbă la Universitatea din București.****Stimate Domnule Profesor,****Pace vouă și bucurie de la Domnul!**

Am primit scrisoarea dumneavoastră prin care mă rugați să vă îngădui a traduce în limba română cartea „Gânduri despre bine și rău.” Dacă îmi cereți această îngăduință, eu v-o dau bucuros; căci în principiu sunt pentru ca literatura creștină să fie totdeauna liberă pentru răspândire, traducere și împrăștiere. *În dar ați primit, în dar să dați*, a zis Domnul către ucenicii Săi. De altfel, prin ce s-ar deosebi scriitorii creștini de scriitorii obișnuiți laici, care atât de mult își apreciază dreptul lor de autor, încât din pricina lui merg chiar și la judecată?! Dumnezeu să vă înzestreze cu harul Său, ca să izbutiți să traduceți drept „Gândurile...” în limba cea bogată și plăcut sunătoare românească. Iar răsplata mea va fi prea mare dacă cititorii români, iubiții noștri frați ortodocși, se vor folosi câtuși de puțin de această carte pe calea desăvârșirii și a mântuirii lor.

Rugându-mă Celui Preaînalt pentru sănătatea și pacea sufletească a dumneavoastră, rămân, binecuvântându-vă.

† Nicolae, Episcopul Ohridei
Ohrid, în anul 1939, Iugoslavia

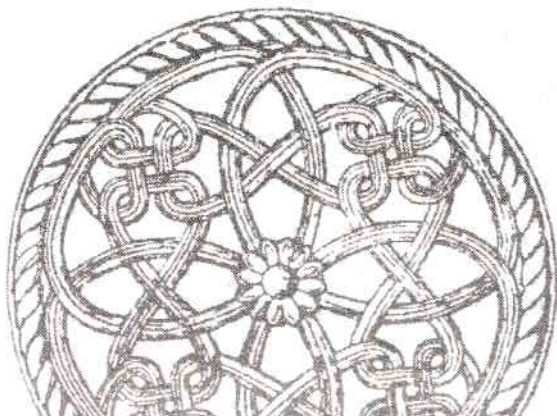
**UȘOR LUCRU ESTE SĂ ÎNVEȚI UN ANIMAL.
LESNE ESTE SĂ ÎNVEȚI PE UN NEÎNVĂȚAT.
DAR ANEVOIE ESTE SĂ-L ÎNVEȚI PE CEL CE,
NEÎNVĂȚAT FIIND,
S-A FĂCUT ALTORA ÎNVĂȚĂTOR.**

LBRIS

We know
books

GÂNDURILE
01-32

01 SUFLETUL – MAI DE PREȚ DECÂT TRUPUL
Timpul este pasărea care te împodobește cu penele sale pestrițe, dar care va și veni să smulgă cele ale sale. Dacă te vei lega cu sufletul prea mult de pene, timpul îți va smulge împreună cu penele și sufletul. O, cât de urâtă va fi atunci goliciunea ta!

02 DUMNEZEU – ROATA CEA MAI MARE
Roata mare se învâрте mai încet, dar ajunge din urmă roata mică, ce se învâрте mai repede. Cu cât roata este mai mare, cu atât rotirea este mai înceată și zgomotul mai mic; cu cât roata este mai mică, cu atât rotirea este mai iute și zgomotul mai mare. Acest fapt se potrivește atât lucrurilor, cât și oamenilor. Roata cea mai mare din sufletul omului este Dumnezeu. Marginile ei nu se pot vedea, nici mersul ei nu se poate auzi din pricina mulțimii și a larmei roților celor mici. Însă în clipa în care toate roțile cele mici din sufletul omului se liniștesc, abia atunci sufletul se oglindește în nemăsurata roata dumnezeiască, în care se cuprinde cerul și pământul. Și în fața acestei vederi, pe cât de rară, pe atât de neașteptată, sufletul simte o bucurie de negrăit.

03 NECREDINCIOSUL ÎȘI ESTE SIEȘI CĂLĂU
Când omul își întoarce fața către Dumnezeu, toate drumurile duc la Dumnezeu. Când omul, însă, își întoarce fața de la Dumnezeu, toate drumurile duc spre prăpastie.

Cine se leapădă cu totul de Dumnezeu, și cu buzele și cu inima, acela nu poate săvârși în viață nimic altceva decât cele ce duc la desăvârșita lui surpare, și trupească și sufletească.

De aceea nu te grăbi să cauți călău pentru cel necredincios. El însuși l-a găsit în sine, unul mai de încredere decât cel pe care i l-ar putea da lumea întreagă.

04 SUFLETELE TARI

Nu ajunge ca omul să aibă numai tăria voinței, nici numai tăria simțirii, nici numai tăria cugetării. Nici toate acestea împreună nu sunt de ajuns, fără un țel luminat. La ce-i folosesc atletului iuțea picioarelor și tăria plămânilor, dacă de teama lui toți îl ocolesc și nimeni nu-i vrea ajutorul?

Înveșmântate în bezna nopții, toate stihiiile puternice și învolburate ale naturii îl umplu pe călător de frică; dar când sunt luminate de soarele dimineții, călătorul se împrietenește cu ele.

Asemenea sunt și așa-zisele suflete tari. Îmbrăcate în întunericul iubirii de sine și al deșertăciunii, ele ajung de temut pentru oameni și pentru natura din jur. Luminate însă de lumina dumnezeiască, ele se fac izvor de bucurie pentru toți și toate din jur.

Grindina este mai tare decât ploaia; cu toate acestea, grindina nu are niciun prieten pe pământ.

05

BUNĂTATEA ESTE DEPARTE VĂZĂTOARE

Bunăitatea este departe văzătoare, și deslușește pricinile cele mai îndepărtate. Răutatea este mioapă și vede pricinile cele mai apropiate.

Răutatea, întocmai ca pasărea, vede că este nevoie de nori ca să plouă. Bunăitatea vede că este nevoie de Dumnezeu ca să plouă.

Răutatea, întocmai ca măgarul, vede că este nevoie de bălegar ca să crească porumbul. Bunăitatea vede că este nevoie de Dumnezeu ca să crească porumbul.

06

ÎNTREGUL – MAILĂMURIT DECÂT PARTEA

Totdeauna întregul este mai lămurit decât o parte a întregului. Aceasta, de bună seamă, din pricina noimei și a unității întregului.

Este mai lesne de văzut stejarul decât ghinda din stejar. Este mai lesne de văzut trăsura decât roata trăsurii. Mai lesne se vede omul, decât mâna omului. Natura, în întregul ei, se vede mai lesne decât orice lucru din natură. Dumnezeu este mai lămurit vederii decât natura și decât tot ce ființează în natură.

Dar dacă omul își ațintește privirea asupra ghindei din stejar, ghinda se arată mai lesne vederii decât stejarul; dacă își ațintește privirea asupra roții, roata se vede mai bine decât trăsura; dacă privește mâna, mâna se vede mai bine decât omul; dacă își ațintește privirea asupra oricărui lucru din natură, lucrul acela se vede mai lesne decât

natura; și dacă își ațintește privirea asupra naturii, natura ajunge mai lămurită vederii decât Dumnezeu.

Însă această limpezime a părții este vremelnică, pe când limpezimea întregului este dăinuitoare.

De aceea Dumnezeu este cea mai mare și cea mai dăinuitoare limpezime.

07 TĂCERE

Despre trei lucruri nu te grăbi să vorbești: despre Dumnezeu, până ce nu-ți întărești credința în El; despre păcatul altuia, până ce nu-l cunoști pe al tău; și despre ziua de mâine, până ce nu se luminează de ziuă.

08 OMUL MARE

Nu poți ajunge om mare, până ce nu te socotești mort. Nu poți ajunge om mare în niciun loc din lume și în niciun rang din societate: în primul rând, câtă vreme te temi de orice este mai mic decât Dumnezeu; în al doilea rând, câtă vreme iubești ceva ce este mai mic decât Dumnezeu și, în al treilea rând, câtă vreme nu te obișnuiești să socotești moartea ta ca pe ceva ce a fost, nu ca pe ceva ce urmează să fie.

09 SLĂBĂNOGUL

Facerea de rău este o slăbiciune, nu o putere. Răufăcătorul este un slăbănog, nu un viteaz. De aceea, socotește-l întotdeauna pe cel ce-ți face rău ca fiind mai

slab decât tine și, așa cum nu te răzbuni pe un copil neputincios, tot așa nu căuta să te răzbuni nici pe făcătorul de rele. Căci el nu este făcător de rele după putere, ci după slăbiciune.

În acest fel, vei strânge putere în tine și te vei asemăna mării, care nu se revarsă pentru a îneca pe orice copil ce aruncă în ea cu pietre.

10 HIMERĂ STRĂLUCITOARE

Ochiul nu se satură de privit, nici urechea nu se satură de auzit. Lumea aceasta este, în întregul ei, asemenea unei himere strălucitoare, dar în parte este numai tristețe; vitejie de uriaș, în întregul ei, și frică de șoarece, în parte; avânt nebiruit al vieții, în întregul ei, și moarte fără nădejde, în parte.

Și toată această strălucitoare himeră nu poate îndestula niciun ochi, nicio ureche și cu atât mai puțin poate ostoi setea dorințelor trupești; iar cel mai puțin poate potoli setea duhovnicească. Căci așa cum o picătură de apă cade pe limba arsă a călătorului însetat și îl adapă, tot așa și acest întreg cosmos – o picătură fierbinte – cade pe sufletul însetat al omului și nu numai că nu-l satură, ba chiar această picătură fierbinte – cosmosul – îl face mai setos

11 SUFLETUL VEDE

Ochii noștri, prin ei înșiși, văd atât larii noștri. Urechile noastre, prin ele înșiși, aude și receptorul metalic. Limba noastră, prin ea însăși, vorbește tot atât de lămurit pe cât și limba noastră. Și pentru că vede sufletul nostru văd și urechile noastre pentru că aude sufletul aud și urechile. Sufletul poartă înțelegerea și limba vorbește. Dacă ochii noștri ar fi ca lacul, fără suflet, cum vede lacul. Dacă urechile noastre ar fi ca clopotul, fără suflet, ele ar auzi tot atât cât aud și limba noastră ar fi răsunătoare precum clopotul. Dacă sufletul aude și urechile auzesc și limba vorbește. Dacă sufletul vede și ochii văd și urechile auzesc și limba vorbește. Dacă sufletul aude și urechile auzesc și limba vorbește. Dacă sufletul vede și ochii văd și urechile auzesc și limba vorbește. Dacă sufletul aude și urechile auzesc și limba vorbește.

12 CONVORBIRE

Singura întrebare sinceră a omului este: Cine ești? Singura întrebare sinceră a natură este:

- Natură, spune-mi cine ești, ca să știu cine ești.
- Singura întrebare sinceră a istoricului călătorului este: Cine ești?
- Istorie, spune-mi cine ești, ca să știu cine ești.
- Singura întrebare sinceră a sfântului călătorului este: Cine ești?
- Doamne, spune-mi cine esti, ca să știu cine ești.

11 SUFLETUL VEDE

Ochii noștri, prin ei înșiși, văd atât cât văd și ochelarii noștri. Urechile noastre, prin ele însele, aud tot atât cât aude și receptorul metalic. Limba noastră, prin ea însăși, vorbește tot atât de lămurit pe cât și limba clopotului. Și pentru că vede sufletul nostru văd și ochii noștri. Și pentru că aude sufletul aud și urechile. Și pentru că sufletul poartă înțelegerea și limba vorbește cu înțeles. Dacă ochii noștri ar fi ca lacul, fără suflet, ei ar vedea precum vede lacul. Dacă urechile noastre ar fi ca peșterile, fără suflet, ele ar auzi tot atât cât aud și peșterile. Dacă limba noastră ar fi răsunătoare precum limba fără suflet a clopotului, ea ar vorbi tot atât cât vorbește și limba clopotului.

12 CONVORBIRE

Singura întrebare sinceră a omului de știința către natură este:

- Natură, spune-mi cine ești, ca să știu cine sunt eu?

Singura întrebare sinceră a istoricului către istorie este:

- Istorie, spune-mi cine ești, ca să știu cine sunt eu?

Singura întrebare sinceră a sfântului către Dumnezeu este:

- Doamne, spune-mi cine ești, ca să știu cine sunt eu?

Răspunsul, negreșit, în toate cele trei cazuri, este:

- Omule, află-mă în tine!